

РЕШЕНИЕ №174

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

гр.Перник, 21 ноември, 2011 год.

Административен съд – Перник, в публично заседание на двадесет и пети октомври две хиляди и единадесета година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Е.В., с участието на прокурор -----, като разгледа докладваното от съдията административно дело № 353/2011г. по описа на съда, за да се произнесе взе предвид следното:

А.С.М.***, чрез адв. И.И.***, САК, оспорва отказ на Областен управител, област Перник, по повод молба на жалбоподателя за издаване удостоверение за това, че за апартамент № 8, в блок 1, вх. А, на трети етаж в жилищната сграда на улица ***, гр. Т.*** не е съставян акт за държавна собственост. В жалбата подробно е направено изложение, че жалбоподателят възнамерява да инициира охранително производство пред нотариус за издаването на констативен нотариален акт за придобит недвижим имот по давност. Излагат се оплаквания, че не е работа на административния орган да прави преценка, чия е собствеността върху имота, поради което незаконосъобразно е постановен отказ от извършване на исканата административна услуга. Иска се отмяна на отказа на административния орган и по отношение на последния да бъде разпоредено да извърши исканата услуга.

Ответникът – Областен управител, област Перник, чрез процесуален представител оспорва жалбата и развива мотивирано възражение, за нейната неоснователност.

Конституираната заинтересована страна, Р.Т.***, собственик на апартамента, оспорва основателността на жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото прие следното.

Жалбата е процесуално допустима – подадена в срок от лице със засегнат интерес.

Съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 2, б. "а" от ДР на Закона за администрацията, вр. чл. 21, ал. 3 АПК, административна услуга е волеизявлението за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права или задължения, респективно, с които се удостоверяват факти с правно значение. Отказът на административния орган да удостовери претендираните в настоящия казус правнорелевантни факти, т. е. да издаде удостоверение, че за апартамента в гр. Трън, не е съставян акт за държавна собственост, по заявлението на жалбоподателя, също представлява индивидуален административен акт и като такъв подлежи на самостоятелно обжалване по реда на чл. 145 от АПК.

Съдът намира, че административният орган неправилно е отказал на жалбоподателя да му бъде издадено подобно удостоверение. Безспорно е, не се спори от страните и в тази връзка е и описаното в обстоятелствената част на жалбата, че апартамента е собственост на заинтересованата страна в

настоящото производство. За да има право да получи удостоверение в искания смисъл за определен имот, заявителят не трябва да притежава определени права по отношение на въпросния имот. С исканата административна услуга се цели издаването на документ – удостоверение, че апартаманта не е актуван с АДС, удостоверяващ, единствено, че държавата, при съответни условия не е собственик на имота, както и че не може да намери приложение в някакъв момент изключението на разпоредбата на чл. 86 от ЗС. Предоставянето на такава възможност не се стимулира като правен произвол и тя би намерила адекватно приложение, не само за собственика на имота или на лице, което има ограничени вещи права върху него. На основание правната и житейска логика административни услуги отнасящи се до "обслужване на недвижимите имоти" (издаване на удостоверение), се предоставят на лица, които са собственици на тези имоти или са представили доказателства за учредени ограничени права и право на ползване върху имотите, както и за такива като жалбоподателя, с оглед спецификата на услугата, но крайния резултат в случая е дали охранителното производство по издаване на акт за собственост ще приключи в полза на жалбоподателя или съответния орган по вписването ще се съобрази и с други обстоятелства, които не се спорят от страните. Житейски погледнато, съдът е склонен да приеме, че ограничението на подобна възможност би било в интерес на действителните собственици на имоти.

Издаването на удостоверение за липса на АДС за недвижим имот представлява административна услуга по смисъла на § 1, т. 2 от Допълнителната разпоредба на Закона за администрацията, при обжалването на отказа, за извършването на която е приложим редът за индивидуалните административни актове, съобразно § 8 от Преходните и заключителни разпоредби на АПК. Волеизявлението за издаване на документ от значение за признаване, упражняване или погасяване на права е административен акт по чл. 21, ал. 3 от АПК. Отказът за издаването на документ от значение за упражняване на права, какъвто е и издаването на това удостоверение, е приравнен на индивидуален административен акт. Предвид произнасянето на административния орган по искането за издаване такова удостоверение, за това, че имота засегнат от това удостоверение е собственост на заинтересованата страна, в случая е налице хипотезата на отказ. Преценката на законосъобразността на отказ на административния орган за издаване на документ се свежда до това дали са налице материалноправните предпоставки за неговото издаване, като административният орган действа при условията на обвързана компетентност. От това следва, че колкото и да е прав по същество на фактическото издаване на отказа, административния орган е нарушил това правило. Искането е за издаване на удостоверение, че не е съставян АДС. Отговорът би следвало да е сходен с този на общинската администрация в гр. Т*** – не е съставян АДС, като се продължи удостоверяването с констатациите на административния орган, че документален собственик е заинтересованата страна. Иска се удостоверяване на отрицателен факт, поради което единствената материалноправна предпоставка, която определя основателността на искането за издаване на удостоверението, не е дали молителят в административното производство притежава право на собственост върху съответния недвижим имот, а дали попада в кръга на лицата по чл. 15 от АПК. На следващо място - услугата следва ли да се извърши, независимо от конкретната /користна/ цел, с която се прави искането или при условията на обвързана компетентност административния орган следва да откаже извършването на услугата.

В процесния случай, жалбоподателят се не легитимира като собственик на имота, предмет на заявлението до административния орган, видно от приложените по делото нотариални актове. Обстоятелството дали други лица имат претенции по отношение правото на собственост върху имота е ирелевантно при преценката дали да се издаде удостоверение. След като към момента на искането правото на собственост принадлежи на заинтересовано по чл. 15 от АПК лице, то административният орган е длъжен да издаде удостоверение. Съответно и отказът му да я издаде е материално незаконосъобразен - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК. В тази връзка отказът следва да се отмени, а преписката да се върне на административния орган за произнасяне по искането, като се уважи молбата за това, че за имота не е съставян АДС, тъй като е собственост на трето лице. /виж р. 3469, а.д. 8030/2010 – III отд.; р. 13605, а.д. 4898/09 – III отд. ВАС/ Следва да се укаже на третото лице да следи охраняването на собственическите си интереси, при съществуващите многобройни възможности за това.

На основание изложеното, съдът

Р Е Ш Е Н И Е

ОТМЕНЯ отказ, обективиран в писмо 94-М-25/1/от 25.VIII.2011 г. на Областен управител – област Перник.

ВРЪЩА преписката на Областен управител област Перник за произнасяне, съобразно мотивната част на решението.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия:/п/